

Ioel 2:18-32

Răspunsul îndurării divine. Revărsarea Duhului. Ziua Domnului

Urmează răspunsul îndurării lui Dumnezeu. De fapt din 2:18 începe un discurs divin care nu se mai întrerupe și continuă până la finalul cărții. Într-adevăr din 2:18-3:21 vorbește doar Dumnezeu. Da, vorbește același Dumnezeu care a început să vorbească în 2:12. Ne dăm seama că mai bine de jumătate din cartea Ioel vorbește Dumnezeu. Da, aproape două treimi din carte este reprezentat de un discurs divin. Este iarăși ceva deosebit în rândul profeților mici. Dorința lui Dumnezeu de a mântui, de a aduce mântuirea este atât de mare, încât se pare că atunci când începe să vorbească despre mântuire, efectiv discursul nu mai poate fi oprit. A doua parte a cărții Ioel este de fapt ca o explozie a mântuirii și îndurării față de poporul ales. Răspunsul Domnului ne arată că în popor a avut loc pocăința cerută în 2:12-17. Deci tot poporul de la mic la mare s-a mișcat ca un sigur trup care și-a sfâșiat inima înaintea Domnului cu mare jale și cu mare bocet. Iar răspunsul din partea Domnului nu a întârziat să vină la fel cum nu a întârziat să vină răspunsul din partea lui Iosif față de frații săi care s-au întors de dragul lui Beniamin.

Este posibil ca să fie vorbă despre o pocăință a celor din vremea lui Ioel, pocăință care a adus o izbăvire istorică. Dar pocăința aceasta prefigurează pocăința finală a lui Israel, la fel cum izbăvirea istorică prefigurează izbăvirea finală a lui Israel. Este cert faptul că din v.19 Domnul anunță izbăvirea finală care va veni peste Israel. E important să observăm că textul nu descrie venirea izbăvirii finale, ci reprezintă discursul lui Dumnezeu care anunță că această izbăvire va veni. Fără drept de tăgadă, este vorba de izbăvirea finală a lui Israel pe care o va aduce prin Mesia. Deci la fel ca în Zaharia 12-14 izbăvirea finală este adusă după o situație de maximă criză urmată de o pocăință colectivă. Ne întâlnim deci din nou cu acest tipar profetic pe care îl întâlnim în toți profeții, mici sau mari, dar pe care îl întâlnim și în Lege (de exemplu izbăvirea finală a fraților lui Iosif) și în cărțile istorice (de exemplu izbăvirea Ierusalimului pe vremea lui Ezechia), care de altfel erau considerate în vechime ca făcând parte din cărțile profetice. Iată că Dumnezeu mai prezintă încă o dată acest tipar profetic și în cartea Ioel. De ce? Ce aduce nou cartea Ioel cu privire la acest traseu dramatic al izbăvirii? Și ne întrebăm încă o dată: de ce insistă atât de mult Vechiul Testament pe acest tipar al mântuirii? În cele din urmă o ultimă generație din istorie va fi contemporană cu această izbăvire anunțată cu mii de ani în urmă. În mod cert, pentru acea generație va fi absolut necesară cunoașterea în detaliu al acestui tipar al mântuirii. Dar pentru sutele de generații care au murit și vor fi murit înainte de împlinirea acestei profeții, ce relevanță are repetarea aproape obsesivă a acestui tipar mântuitor? Are o mare relevanță. Căci viața fiecărui credincios înseamnă de fapt un șir de izbăviri. Pentru ca sufletul credinciosului să fie mântuit e nevoie ca acest șir de izbăviri să fie parcrus până la capăt. Or izbăvirea vine cel mai adesea după o perioadă de criză care generează sau mai degrabă zis face evidentă nevoia de

izbăvire. Izbăvirea nu aduce cu sine doar depășirea situației de criză (alungarea lăcustelor), ci și o vindecare profundă, dătătoare de viață, o nouă inimă și un nou început (și poporul Meu niciodată nu va mai fi dat de ocară...). Se pare că izbăvirea care aduce vindecarea poate izvorî doar dintr-o situație de criză. Cartea Iov ne arată că această criză poate lua și forma unei încercări și nu trebuie să fie neapărat o pedeapsă. Însă adesea, în viața credinciosului, criza e generată de o pedeapsă din partea Celui care pedepsește pe cei pe care-i iubește. Și chiar dacă ar fi vorba de o încercare, aceasta are ca scop vindecarea unei boli cauzate de păcatul din noi. Deci poate fi considerată tot o formă de disciplinare din cauza păcatului, fie că este vorba de un păcat moștenit, de unul înfăptuit în copilărie sau de unul înfăptuit recent. Practic orice credincios se confruntă cu acest șir de crize, de încercări, pedepse, disciplinări. Ele sunt atât de cumplite căci sunt asemenea unor morți ale spiritului, unor experiențe aducătoare de moarte, de stingere, de distrugere. Dar scopul morții este învierea, și scopul învierii din moarte e vindecare. Căci cel înviat nu este doar readus la viață. El este un alt om. La fel cum Isus a înviat cu un trup de glorie, la fel cel izbăvit dintr-o încercare are o parte din inima sa înnoită, și vindecată profund. Cel ce coboară de pe muntele Moria e un alt om decât cel care s-a suit pe Moria. Însă toate aceste crize au un moment critic, când întunericul e maxim, când neputința ne descurajează aproape complet, când ocară vrăjmașului e la apogeu, când vrăjmașul pare că a biruit. Este ca și cum mai sunt doar câteva minute din film, doar câteva pagini din carte și eroul principal este prins de vrăjmași, aproape să fie omorât. Nu mai este timp. Mai sunt doar câteva secvențe de film, doar câteva pagini din carte, doar câte zile de trăit. Iar situația este total defavorabilă eroului poveștii. Ce se mai poate întâmpla în acest puțin timp rămas? Doar o mare minune ar mai putea răsturna situația și aduce finalul fericit și mult așteptat. Dar această minune mult așteptată nu a venit până acum. Dacă ea nu vine, în mod clar eroul va sfârși sub ocară vrăjmașului. Și dacă nu a venit până acum, de ce ar veni tocmai la final, pe ultima sută de metri? Eroul poveștii are aparent toate motivele să abandoneze credința. Dar tocmai aici este miza. Dacă abandonează credința, izbăvirea chiar nu va veni, și minunea nu va avea loc. Dar dacă strigă din nou, se căiește din nou, își pune nădejdea doar în Domnul, atunci minunea ar putea veni. Și argumentul din Ioel e foarte logic: în cele din urmă nu ai nimic de pierdut dacă strigi din nou către Domnul? Dacă nu strigi, oricum nu se va întâmpla nimic. Dar dacă strigi poate se va întâmpla ceva. Deci de ce nu ai striga, de ce nu ai merge pe calea smereniei, căinței și credinței până la capăt? Destinul nostru pământesc și etern va fi determinat de deciziile pe care la va lua inima noastră în aceste momente de criză și de mare întuneric. De aceea este atât de important ce vom face în adâncul nostru în acele momente de mare întuneric. Și aceste crize se repetă sub o formă sau alta pe tot parcursul vieții noastre de credință. Nu e o experiență singulară. Avem parte în fiecare an, chiar în fiecare lună de o astfel de experiență. În cele din urmă fără aceste experiențe, viața ar fi relativ ușoară și credința nu ar mai fi testată și curățită. De aceea, măcar din acest motiv, Dumnezeu nu obosește în cartea sfântă să tot repete acest tipar sacru al izbăvirii. Și e vorba de un popor atât de păcătos pe care Domnul îl mântuiește din fața propriei Sale judecăți chiar și în ultimul ceas. Iar în dreptul credinciosului adesea e vorba de o izbăvire a celui neprihănit din mâna prigonitorilor lui. Deci dacă pe cel nelegiuit Domnul îl izbăvește atât de glorios din mijlocul judecății divine, cu atât mai mult

Domnul va izbăvi pe neprihănitul Iov din groapa cu lei. Dar chiar dacă e vorba de neprihănitul Iov strigătul credinței sale nu poate să nu fie însoțit și de umilința căinței. Căci temeiul izbăvirii este doar mila Sa și nici măcar un strop meritul nostru. Adesea lui Dumnezeu îi place să aducă izbăvirea în ultimul ceas. De ce l-a oprit pe Avraam să-l jertfească pe Isaac chiar în clipa când și-a ridicat pumnalul? De ce pe David l-a izbăvit din mâna lui Saul chiar în clipa când aproape era împresurat de oștenii lui Saul? De ce vestea că au intrat filistenii în țară nu a venit mai devreme? Pentru a fi curățită credința trebuie testată la maxim, iar ea este testată la maxim atunci când izbăvirea întârzie să vină până în ultimul moment. Ferice de cine se încrede în El până la capăt. Căci este scris: *Cine se încrede în El, nu va fi dat de rușine!* Dumnezeu nu poate să mintă. Ne aducem aminte de Isus și de încercările și ispitirile prin care a trecut. Până la cruce avea în trecutul său uman o tolbă plină cu izbăviri. Dumnezeu l-a izbăvit și fizic și spiritual din toate încercările Sale. Nu îi era rușine că S-a încrezut în Domnul. Nici un vrăjmaș nu-L putea ocări. Urma ultimul test și cel mai greu. Până acum izbăvirea venise chiar în ultimul ceas. Acum avea să vină **DUPĂ** ultimul ceas. Ultimul ceas avea să fie în întregime al întunericului. Ultimul ceas avea să se scurgă fără ca izbăvirea să vină. Dimpotrivă, moartea și înfrângerea care până acum doar se apropiaseră de El acum aveau să se împlinească în El. Izbăvirea avea să vină după moarte, prin înviere. Aici e testul final al credinței. Scriptura în care credea Mesia era plină însă de repetarea obsesivă a acestui tipar ciudat al mântuirii: pedeapsă, judecată, moarte urmată de izbăvire, înviere, mântuire. În acele clipe de maxim întuneric Mesia înțelegea mai bine ca oricine și poate mai bine ca oricând de ce tot repetă Scriptura acest tipar al mântuirii. Acum îi era clar că nu-l repeta prea des. Că era absolută nevoie ca acest tipar să fie repetat le nesfârșit pe paginile Scripturii. Și poate că înainte de cruce Isus a privit acest tipar oriunde a fost menționat în Scriptură. Apoi a recapitulat împlinirea acestui tipar în viața sa pământească, credința i-a fost revigorată. Putea pași și în această ultimă încercare de moarte cu nădejdea că nu va fi dat de rușine!

În istoria lui Israel mai întâlnim momente de căință colectivă. Ne amintim de exemplu de celebra căință a lui Ezechia în fața oștirilor lui Sanherib. Dar în istoria lui Israel găsim și generații întregi care au trăit în ascultare de Domnul: generația lui Iosua, generația lui David... Totuși izbăvirea glorioasă prin Mesia nu a venit în acele vremuri. De ce va veni însă la căința colectivă a lui Israel de după respingerea lui Mesia, de la finalul istoriei? Va avea ea ceva deosebit? Va fi cu adevărat acea căință totală de care e nevoie ca Mesia să ia în stăpânire pe poporul Său? Zaharia ne sugerează că va fi un moment cu totul special. Cu toate acestea nu acesta pare a fi motivul principal al revenirii lui Mesia în glorie. Așa cum am discutat și în Mica și în Ieremia, Mesia alege momentul POTRIVIT pentru arătarea Sa în glorie. Arătarea Sa în glorie va însemna o nouă revelație pentru Israel. Dar revelația în sine nu rezolvă problema inimii necredincioase a lui Israel. Revelația ascunsă a primei veniri (vezi Isaia 53a) a produs o cumplită împietrire peste Israel. Să ne aducem aminte că arătarea lui Mesia la prima Sa venire a venit tot după o pocăință colectivă a lui Israel. Aici a fost rolul misiunii lui Ioan. Mesia nu apare decât dacă este chemat, decât în urma căinței. Or această căință colectivă a avut loc și la prima venire. Doar după succesul lui Ioan Botezătorul și după acea trezire și căință sinceră a lui Israel, a putut

începe lucrarea publică a lui Mesia. Dar apoi Israel tot L-a respins și consecințele au fost tragice. Deci căința colectivă a lui Israel urmată de gloria celei de a doua veniri a lui Mesia nu rezolvă automat problema inimii necredincioase a lui Israel. Teoretic ea poate fi urmată de o nouă respingere din partea lui Israel care de data aceasta ar duce probabil la o împietrire iremediabilă a lui Israel. Deci restaurarea creației e posibilă în urma vindecării inimii lui Israel. Restaurarea creației va fi un proces lent care va dura cel puțin o mie de ani, dacă nu mai degrabă mii de ani. Va fi un proces în care Israel se va vindeca ca națiune, apoi se vor vindeca neamurile, și în acest timp creația va fi refăcută. Această ascultare a lui Israel îl va rechema pe creator în creația din care a fost alungat de om. Dumnezeu a fost alungat de Om. El trebuie rechemat tot de Om. El nu poate reveni oricum. În demnitatea Sa infinită va reveni doar dacă va fi chemat cu adevărat de umanitate. Această chemare va însemna mii de ani de ascultare din partea lui Israel și a multor neamuri. Deci căința colectivă a lui Israel și arătarea în glorie a lui Mesia (vezi Isaia 4:2-6 în contrast cu Isaia 53:1-3) sunt elemente necesare și indispensabile pentru restaurarea creației dar nu și suficiente. Tabloul nu este complet. Este nevoie și de o vindecare profundă și pentru totdeauna a lui Israel. Arătarea în slavă a lui Mesia va genera această vindecare, e adevărat. Dar ea va genera această vindecare doar după ce Israel va fi parcurs ca națiune un anumit traseu istoric, doar după ce Israel va ajunge în criza maximă, doar după ce zdrobirea și pedepsirea sa din pricina păcatului va atinge apogeul. Doar când se va afla în aea groapă și după ce va fi fi experimentat din plin consecințele neascultării de Domnul arătarea în slavă a lui Mesia va produce în mentalul colectiv al lui Israel o vindecare iremediabilă! Iată de ce arătarea lui nu poate avea loc oricând. Iată de ce nu a avut loc la alte căințe colective a lui Israel. Iată de ce, cum ne-a explicat Pavel în 1 Timotei cap.5 nu poate avea loc decât la vremea potrivită. Deci nu izbăvirea glorioasă adusă de Mesia aduce vindecarea, ci sincronizarea desăvârșită dintre apariția lui Mesia și receptivitatea maximă a inimii lui Israel. Domnul va face orice lucru frumos, desăvârșit la vremea lui. Deci nu doar acel lucru e important, ci și vremea când el se arată. Domnul face revenirea lui Mesia frumoasă, desăvârșită, vindecătoare doar la vremea ei. Iată de ce nu a revenit Mesia în primul secol. Traseul suferinței pe care trebuia să-l parcurgă Israel nu era complet. De fapt de-abia începuse. Și un traseu asemănător trebuie să-l parcurgă și neamurile căci și ele vor fi vindecate în urma vindecării lui Israel. Deci evanghelia vindecării neamurilor ține de viitor. Nouă ne-a fost încredințată doar evanghelia mântuirii oamenilor, familiilor și eventual comunităților locale. Nu trebuie să ne tulbure direcția istoriei mondiale și suferințele și întunericul de peste Israel și de peste neamuri. Ele parcurg un traseu necesar. Acum totul pare în van. Prea multă durere pentru nimic, prea multă așteptare pentru nimic. Dar finalul poveștii va schimba totul, va schimba toată perspectiva asupra istoriei actuale plină de păcat și tragedii. În acest traseu lung și lent parcurs de Israel și de neamuri, Biserica autentică măcar că rămâne în umbră, are un rol cheie. Ea păstrează în lume lumina, ea este vasul de har prin care Domnul poate interveni în istorie, prin care probabil păzește pe Israel și neamurile de la distrugere și autodistrugere. Biserica nu trebuie să se tulbure de duhurile de rătăcire care amăgesc popoarele, de curențele pseudo-creștine locale sau naționale din pricina cărora calea va fi vorbită de rău. Istoria are un mers al ei. Biserica locală autentică trebuie să-și urmeze traseul credincioșiei fără

să se tulbure de derapajele de la nivelul neamurilor. Neamurile nu pot fi decât în tot felul de derapaje pâna la vindecarea lui Israel. Rolul nostru este să preoțim discret printre neamuri, răbdând totul pentru mântuirea celor aleși. Prin acest proces Domnul va strânge pe toți cei care sunt ai Lui, și va lucra în istorie spre pregătirea lui Israel și a neamurilor pentru arătarea în slavă a lui Mesia. Cei două mii de ani de istorie nu au trecut în van în pofida greșelilor Bisericilor și derapajelor neamurilor. Ceva în mentalul lui Israel și al neamurilor s-a schibat profund. Problema nu este dacă lumea e mai bună decât atunci, ci dacă a trecut prin mai multe neascultări, suferințe și deziluzii pentru a se scârbi de tot de sine la arătarea în slavă a lui Mesia.

Într-adevăr după cum vom vedea și textul de față din Ioel 2 va insista tot pe vindecarea inimii lui Israel. Aici este de fapt miza, aici este de fapt cheia restaurării prin Mesia a creației și a istoriei umane. Pasajul de la 2:18 pâna la 2:29 începe cu introducerea din v.19, ca apoi să continue cu un discurs explicativ al v.19. În acest discurs observăm o progresie, un crescento care va culmina cu turnarea Duhului peste tot Israelul. Deci vindecarea inimii lui Israel constituie apogeul acestui pasaj.

În v.19 Domnul anunță răsturnarea situației: pustiirea va fi înlocuită cu belșug, și lipsa cu abundența grâului, mustului, undelemnului. Lucrurile absente în cap.1 acum sunt prezente cu maximă generozitate. Dar astfel de răsturnări de situații au tot avut loc în istoria lui Israel. Ce are deosebit această răsturnare de situație despre care profețește Ioel? Noutatea se află în a doua parte a v.19: ***Și nu vă voi mai face de ocară între neamuri.*** Este deci o restaurare și o înălțare a lui Israel pentru totdeauna. Nu e vorba de o reabilitare temporară a poporului ales. Ci de una eternă. Niciodată pustiirea nu se va mai abate asupra lui Israel. Niciodată deci nu va mai fi de ocară printre neamuri. Dar belșugul material e condiționat de ascultarea lui Israel. Acest lucru înseamnă de fapt că Israel nu se va mai abate niciodată de la căile Lui! Aceasta e de fapt adevărata minune și izbăvire pe care pasajul o va dezvolta în cele din urmă.

Într-adevăr din v.20 urmează o explicație progresivă ce culminează cu pogorârea Duhului Sfânt peste națiunea Israel. Primul lucru menționat este pedepsirea oștirilor vrăjmașe de la miază-noapte. Deși oștile de lăcustele vor mai fi menționate în v.25 și acolo va fi folosită în dreptul lor expresia ***oștirea Domnului*** ca în 1:11, totuși în 2:20 este în mod evident vorba de oștirile vrăjmașilor lui Israel. Deci la vremea sfârșitului invaziile de lăcuste vor fi urmate de invazii armate. Când va aduce izbăvirea, primul lucru pe care-L va face Domnul este să nimicească oștirile armate ale neamurilor vrăjmașe lui Israel. Nu întâmplător acestea vin de la miază-noapte. Ca în toți ceilalți profeți amenințarea vrăjmașului este din Nord. Și în istoria lui Israel așa s-a și întâmplat: Asirienii au venit din Nord, la fel și Babilonienii. Dar și amenințarea greacă ce a adus în Templu urâciunea pustiirii a venit tot din partea Seleucizilor din Nord-ul Israelului. În cele din urmă și în anul 70 d.H legiunile romane (e adevărat trimise din alte zone îndepărtate ale imperiului) care au distrus Ierusalimul și au pustiit Iudeea au venit tot din Nord-ul țării. Se pare că la finalul istoriei oștirile vrăjmașe vor veni tot din Nord. O parte din oștire va fi aruncată în marea de răsărit (Marea Roșie), iar o parte în Marea de Sus (Marea Mediterană). Ceea ce caracterizează pe acest vrăjmaș de la miază-noapte este mândria: *căci s-a crezut grozav.*

Ca și în ceilalți profeti care descriu vrăjmașul de moarte al lui Israel de la finalul istoriei, Ioel acuză în primul rând MÂNDRIA luciferică a acestui împărat și al poporului pe care-l conduce. Dincolo de celelalte păcate pe care le va face într-o proporție mai mare sau mai mică, MÂNDRIA va fi păcatul în care va excela. Tocmai această mândrie va atrage peste el această rătăcire și-l va face să fie o unealtă așa de ocărătoare și pedepsită în scenariul finalului. După anunțarea îndepărtării vrăjmașului, Dumnezeu se adresează pământului (v.21) și apoi animalelor (v.22). În capitolul 1 pământul și animalele erau umplute de suferință. Acum sunt îndemnate să nu se mai teamă. Creația va fi restaurată și asemenea nenorociri nu vor mai veni peste țara lui Israel. Observăm din nou atenția acordată de Ioel elementelor creației. Creația e pedepsită împreună cu Israel, creația suferă împreună cu Israel, creația mijlocește împreună cu Ioel, creația este restarată împreună cu Israel. Legătura creație-Om revelată în cartea Genesa 1-3 (creație-cădere) și apoi Gen.6-9 (potop-izbăvire) rămâne un fir roșu al întregii cărți a profetului Ioel. În v.23 Domnul ajunge la copiii Sionului. Ei sunt îndemnați la bucurie și veselie. Pustiirea va fi înlocuită cu mult belșug. Domnul va înlocui vechile plăgi cu abundență de recolte. V.23-26 reprezintă o răsturnare totală a situației tragice din cap.1. Sunt prezente aceleași personaje și aceleași elemente ale creației (poporul, ploaie, lăcustele, pământul, fiarele pustiei, islazurile, smochinul, pomii, vița, grâul, mustul, undelelemnul, mâncarea etc.). În cap.1 ele sunt marcate de semnul pedepsei divine. Acum sunt marcate de semnul binecuvântării divine. Domnul Își asumă atât rolul de Aducător al binecuvântării prezente dar și Cel de Aducător al pedepsei trecute (v.25). Domnul nu dă acum vina pe lăcuste. El spune că lăcustele reprezentau oștirea Sa trimisă de El ca să pedepsească. Este normal ca în fața acestei răsturnări spectaculoase de situație Israel să se veselească. Dar atenție: veselia și bucuria sunt *în Domnul* (vezi v.23). Bucuria este în primul rând orientată spre Dătător și apoi spre dar. Sursa bucuriei nu e darul ci relația cu Dătătorul. La fel cum în cap.1 motivul bocetului nu trebuia să fie absența darurilor ci absența Dătătorului, acum motivul bucuriei nu este darul ci Dătătorul Însuși. Darurile nu mai despart acum pe Israel de Dătător. Israel a învățat să se raporteze la belșug și la darurile de sus. El nu se mai alipește în mod idolatru de daruri și belșugul nu-l face să uite de Dătător. Dimpotrivă, abundența darurilor îl ajută să se alipească mai mult de unica sursă a bucuriei Sale.

Dumnezeu recunoaște că invaziile trecute de lăcuste au fost manifestarea dreptății Sale. Dar acum după căința lui Israel, după iertarea lui Israel, ele par ca un rău, chiar ca o nedreptate făcută lui Israel. Ele par ca suferințe trăite de Israel de dragul Domnului. De aceea acum Domnul trebuie să răsplătească pe Israel pentru acei ani de pustiire. E șocantă perspectiva aceasta din v.25 unde trebuie să fim atenți la verbul VOI RĂSPĂLĂTI. După căința sa finală, trecutul lui Israel e reinterpretat, e redefinit de iubirea divină.

Semnalăm prezența minunilor în monmentul restaurării finale: Domnul *face lucruri mari* (v.21), *Domnul Dumnezeul vostru care va face minuni cu voi* (v:26). Și alți profeti vorbesc despre mari minuni pe care le va face Domnul pentru Israel. Reamintim doar de vindecările de boli și infirmități fizice, refacerea miraculoasă a vegetației (vezi Isaia 35) sau împărțirea Nilului în 7 pâraie (Isaia 11:15). Supranaturalul va invada din nou istoria așa cum s-a întâmplat și la

izbăvirea lui Israel din Egipt. Dumnezeu Își va face din nou simțită prezența în mijlocul lui Israel prin tot felul de minuni.

Am subliniat deja că acest pasaj reprezintă o răsturnare fericită a situației dramatice din cap.1. Totuși sunt anumite elemente care lipsesc: este vorba de preoți, jertfe și Templu. În cap.1 jertfele lipseau de la Templu. Reabilitarea din cap.2 s-ar fi tradus astfel: preoții aduc din nou jertfe la Templu. Dar capitolul 2b tace cu privire la acest aspect. Va sparge tăcerea capitolul 3 sau tăcerea va domni până la finalul cărții? Mai observăm faptul că până la finalul cap.2 autorul încă nu menționează cuvântul *păcat/fărădelege* și nici nu face aluzie la împăratul Ierusalimului. Vom urmări aceste elemente și în cap.3 după care vom propune niște posibilități de interpretare.

Atât v.26 cât și v.27 insistă și dezvoltă ideea introdusă în v.19 și anume că Israel nu va mai fi NICIODATĂ de ocară printre neamuri. Deci nu este vorba de o izbăvire temporară, ci de o reabilitare eternă, pentru totdeauna. Dar cum va fi posibil acest lucru? Acest lucru va fi posibil doar prin vindecarea pentru totdeauna a inimii lui Israel. Într-adevăr v.27 precizează: *și VEȚI ȘTI (cu adevărat, și pentru totdeauna!) că Eu sunt în mijlocul lui Israel, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, și nu este altul afară de Mine. Și (ASTFEL!!!) poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară.*

Vindecarea inimii vine în urma acestei revelații profunde, în urma cunoașterii excepționale a adevărului despre Dumnezeu. Într-adevăr în toată mie de ani Israel ca NAȚIUNE va rămâne în ascultare de Domnul. Poate vor mai fi indivizi particulari din Israel care se vor abate de la căile Domnului, dar Israel ca națiune NU se va mai abate de la Domnul. Va lua testul belșugului și al prosperității și nu va mai uita pe Domnul. Deși va fi capul popoarelor nu se va mai mândri ci va da toată slava Domnului. Și neamurile vor intra în procesul vindecării. Dar la acestea procesul vindecării va fi mai lent. De asemenea unele se vor mai abate de la Domnul dar vor fi aspru pedepsite (vezi Zaharia 14:16-21). Iar la finalul miei de ani Satana va amăgi neamurile dar nu va mai amăgi pe Israel. Israel va lua și testul ultimei ispitiri (vezi Apoc.20). Cum am precizat deja, secretul vindecării lui Israel stă tocmai în traseul său istoric atât de zbuciumat. El va fi zdrobit de tot și va fi adus în starea aceea de smerire și umilință extremă. Din adâncul acelei gropi va putea fi cu adevărat receptiv la gloria strălucindă a lui Mesia. Ioel nu insistă pe acest aspect dar alți profeți îl explică în amănunt. Amintim aici doar Ezechiel 14:39-44:

39. Acum, casa lui Israel, așa vorbește Domnul Dumnezeu: „**Duceți-vă și slujiți fiecare la idolii voștri! După aceea**, Mă veți asculta negreșit ***și nu veți mai pângări Numele Meu*** cel sfânt cu darurile voastre de mâncare și cu idolii voștri!

40. Căci pe muntele Meu cel sfânt, pe muntele cel înalt al lui Israel – zice Domnul Dumnezeu – acolo Îmi va sluji toată casa lui Israel, toți cei ce vor fi în țară; acolo îi voi primi cu bunăvoință, voi cere darurile voastre de mâncare, cele dintâi roade din darurile voastre și tot ce-Mi veți închina.

41. Vă voi primi ca pe niște miresme cu miros plăcut, după ce vă voi scoate din mijlocul popoarelor și vă voi strânge din țările în care sunteți risipiți; și voi fi sfințit de voi înaintea neamurilor.

42. ***Și veți ști că Eu sunt Domnul***, când vă voi aduce înapoi în țara lui Israel, în țara pe care jurasem că o voi da părinților voștri.

43. Acolo ***vă veți aduce aminte de purtarea voastră și de toate faptele voastre cu care v-ați spurcat; și vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina tuturor fărădelegilor pe care le-ați făcut.***

44. ***Și veți ști că Eu sunt Domnul***, când Mă voi purta cu voi având în vedere Numele Meu și nicidecum după purtarea voastră rea, nici după faptele voastre stricate, casa lui Israel, zice Domnul Dumnezeu.”

Cufundarea lui Israel în idolatrie și păcat și în toate durerile aduse de acestea e necesară ca la final să poate cunoaște cu adevărat că Domnul este Dumnezeu și că Domnul îl înalță prin har și având în vedere Numele Lui și nicidecum meritele lui Israel – care nu există. Deci Israel trebuie să se cufunde până în fundul mocirlei ca să poată căpăta vindecare în momentul izbăvirii finale. De aceea, Domnul le rostește un îndemn șocant: *acum duceți-vă și slujiți idolilor!* Doar după o asemenea zdrobire Israel poate suporta o asemenea înălțare. Zdrobirea va fi atât de adâncă încât nici după o mie de ani de glorie și înălțare Israel nu se va mai mândri. Cum se te înalțe Domnul fără să te mândrești? – aceasta pare a fi marea întrebare. Nu din pricina înălțării sale s-a mândrit Lucifer? Domnul nu renunță însă la ideea înălțării ființelor create de El. Și pentru cea mai de temută înălțare alege ființa umană. Umanitatea răscumpărată prin Hristos va șede pe tron alături de El. O înălțare mai mare nu există, căci nimic nu este mai presus de acel tron. Dar cum să șadă umanitatea pe acel tron fără a se mândri ca Lucifer de altădată? Înainte va fi zdrobită, umilită, înainte va fi lăsată în voia minții ei blestemată și să guste până în adânc goliciunea păcatului și a răzvrătirii. Și astfel va ajunge în acea stare de dezgust total față de sine. Dar tocmai această stare devine antidotul pentru mândrie. Căci lecția propriei păcătoșenii a fost atât de mult așezată în adâncul ființei încât ori cât de mare ar fi înălțarea nu mai apare gândul seducător care spune: *sigur Domnul a văzut ceva mai bun și mai special în mine de m-a ales și m-a înălțat...* Ne aducem aminte că pe acest traseu a pășit Saul din Tars. Pe acest traseu pășim fiecare din noi. Pe acest traseu va păși și Israel ca națiune. De aceea să nu ne tulburăm de idolatria, împietrirea și rătăcirea lui Israel și a neamurilor. Să le spunem liniștiți: *duceți-vă la idolii voștri!* – căci doar pe acest traseu fiul risipitor se poate întoarce într-o bună zi cu adevărat acasă. Ne întrebam recent de ce tot repetă profeții acest traseu al vindecării finale a lui Israel. Observăm că acest traseu trebuie parcurs de fiecare credincios pentru a căpăta o vindecare profundă. Ce se întâmplă la nivel macro cu Israel trebuie să se întâmple la nivel micro cu fiecare credincios din istorie. Ca și Israel va trebui să ne parcurgem propriul traseu de zdrobiri și eșecuri până vom ajunge în groapa disperării și dezgustului de sine. În acea groapă au ajuns și ucenicii înainte să devină apostoli. În mod cert aceste gropi le vom gusta până la finalul alergării dar sunt

gropi speciale, unice care ne marchează destinul. Ferice de cine moare până la capăt. Doar apoi poate învia cu adevărat. Iar moartea va fi atât de profundă încât învierea va dura câțiva ani.

În mod cert pasajul din Ezechiel surprinde doar un aspect al vindecării finale a lui Israel. Vindecarea finală a lui Israel este un proces extrem de complex cu o sumedenie de fațete. Ioel insistă pe o altă fațetă, e vorba de coborârea Duhului Sfânt peste Israel ca națiune. Într-adevăr, vindecarea pentru totdeauna a lui Israel se explică prin coborârea Duhului peste orice mădular al poporului evreu. Ezechiel vorbește și el despre coborârea Duhului și despre faptul că Domnul le va da o inimă nouă. Dar nimeni altul ca Ioel nu explică atât de frumos contribuția Duhului Sfânt la vindecarea finală a lui Israel. Pasajul este introdus de expresia: DUPĂ ACEEA... Desigur ne întrebăm: după ce anume va coborî Duhul?

Până în v.28 Dumnezeu a vorbit despre pedepsirea vrăjmașului din Nord, despre restaurarea vegetației, despre faptul că Israel va ști cu adevărat că Domnul este singurul Dumnezeu. După aceste lucruri se va coborî Duhul? Se pare că da. Dar dintre acestea, se pare că cel mai important element este cel din v.27, și anume că Israel va cunoaște cu adevărat pe Domnul. DUPĂ ACEST moment Domnul va turna din belșug Duhul Său peste orice făptură. Dar atenție este vorba despre orice făptură *din Israel*. În limbajul Vechiului Testament acest lucru însemna o minune și o mare noutate. Domnul locuia în mijlocul lor în Templu. Dar Duhul Său nu locuia în mod profund și constant înlăuntrul fiecărui credincios. Doar unii oameni aleși se bucurau (și uneori temporar) de această umplere cu Duhul Sfânt. Era cel mai adesea cazul profeților și în special când aceștia prooroceau, sau aveau vedenii din partea Domnului. Duhul cobora peste profet și acesta primea sub o formă sau alta mesaje speciale din partea Domnului. Dar în mod clar prezența specială a Duhului era un privilegiu rar în Israel. Poporul stătea departe de acest privilegiu. Ne aducem aminte de celebrul pasaj din Numeri 11:

10. Moise a auzit pe popor plângând, fiecare în familia lui și la ușa cortului lui. Mânia Domnului s-a aprins cu tărie. Moise s-a întristat

11. și a zis Domnului: „Pentru ce măhnești Tu pe robul Tău și pentru ce n-am căpătat eu trecere înaintea Ta, de ai pus peste mine sarcina acestui popor întreg?”

12. Oare eu am zămislit pe poporul acesta? Oare eu l-am născut ca să-mi zici: „Poartă-l la sânul tău, cum poartă doica pe copil,” până în țara pe care ai jurat părinților lui că i-o vei da?”

13. De unde să iau carne, ca să dau la tot poporul acesta? Căci ei plâng la mine, zicând: „Dă-ne carne ca să mâncăm!”

14. Eu singur nu pot să port pe tot poporul acesta, căci este prea greu pentru mine.

15. Decât să Te porți așa cu mine, mai bine omoară-mă, Te rog, dacă mai am vreo trecere înaintea Ta, ca să nu-mi mai văd nenorocirea.”

16. Domnul a zis lui Moise: „Adună la Mine șaptezeci de bărbați, dintre bătrânii lui Israel, din

cei pe care-i cunoști ca bătrâni ai poporului și cu putere asupra lor; adu-i la Cortul întâlnirii și să se înfățișeze acolo împreună cu tine.

17. Eu Mă voi coborî și îți voi vorbi acolo; ***voi lua din Duhul care este peste tine și-L voi pune peste ei ca să poarte împreună cu tine sarcina poporului și să n-o porți tu singur.***

18. Să spui poporului: „Sfințiți-vă pentru mâine și aveți să mâncați carne, fiindcă ați plâns în auzul Domnului și ați zis: „Cine ne va da carne să mâncăm? Căci noi o duceam bine în Egipt!” Domnul vă va da carne și veți mânca.

19. Aveți să mâncați carne, nu o zi, nici două zile, nici cinci zile, nici zece zile, nici douăzeci de zile,

20. ci o lună întreagă, până vă va ieși pe nări și vă veți scârbi de ea, pentru că n-ați ascultat de Domnul care este în mijlocul vostru și pentru că ați plâns înaintea Lui, zicând: „Pentru ce am ieșit noi oare din Egipt?”

21. Moise a zis: „Șase sute de mii de oameni care merg pe jos alcătuiesc poporul în mijlocul căruia sunt eu, și Tu zici: „Le voi da carne și vor mânca o lună întreagă!”

22. Putem tăia oare atâtea oi și atâția boi, ca să le ajungă? Sau nu cumva avem să prindem toți peștii mării, ca să le ajungă?”

23. Domnul a răspuns lui Moise: „Nu cumva s-a scurtat oare mâna Domnului? Vei vedea acum dacă ceea ce ți-am spus se va întâmpla sau nu.”

24. Moise a ieșit și a spus poporului cuvintele Domnului. A adunat șaptezeci de bărbați din bătrânii poporului și i-a pus în jurul Cortului.

25. Domnul S-a coborât în nor și a vorbit lui Moise; ***a luat din Duhul care era peste el și L-a pus peste cei șaptezeci de bătrâni. Și, de îndată ce Duhul S-a așezat peste ei, au început să prorocească; dar după aceea n-au mai prorocit.***

26. Doi oameni, unul numit Eldad, și altul Medad, rămăseseră în tabără, ***și Duhul S-a așezat și peste ei***; căci erau dintre cei scriși, măcar că nu se duseseră la Cort. ***Și au început să prorocească și ei în tabără.***

27. Un tânăr a alergat și a dat de știre lui Moise, zicând: „Eldad și Medad prorocesc în tabără.”

28. Și Iosua, fiul lui Nun, care slujea lui Moise din tinerețea lui, a luat cuvântul și a zis: „Domnule Moise, oprește-i.”

29. Moise i-a răspuns: „**Ești gelos pentru mine? Să dea Dumnezeu ca tot poporul Domnului să fie alcătuit din proroci, și Domnul să-Și pună Duhul Lui peste ei!**”

30. Apoi Moise s-a întors în tabără, el și bătrânii lui Israel.

Duhul nu era peste toți cei din Israel. Moise visează și poate fără să știe anticipează acele vremuri când Duhul avea să fie turnat peste fiecare om din Israel. Iată că și Numeri 11 (ca și alte pasaje din Vechiul Testament de altfel) ne arată că această coborâre specială a Duhului peste un om se manifesta vizibil prin proorociile rostite de acel om. Chiar și peste Saul, dușmanul lui David, a coborât la un moment dat Duhul și a început să proorocească. Acum înțelegem mai bine de ce Ioel continuă: fiii și fiicele voastre vor **prooroci**, bătrânii vor visa **visuri** și tinerii voștri vor avea **vedenii**... Este vorba de proorcii de la Duhul Sfânt, de descoperiri minunate de la Dumnezeu. Și este vorba de visuri și vedenii de la Dumnezeu care conțin revelații dumnezeiești. Or acest lucru era rezervat în vechime doar unor oameni privilegiați. Adesea erau dintre preoți, sau dintre regi, sau după cum am văzut dintre bătrânii poporului. Dar acum darul Duhului se dă din belșug peste tot poporul. Nu se mai ține cont de vârstă, și nici de poziție socială. Chiar și cei mai tineri, și chiar și slujitorii umili vor primi acest dar minunat. În mod cert Ioel vorbește despre o mare noutate în istoria lui Israel. Și în mod clar profetia are în vedere vremea căinței finale a lui Israel, vremea de care vorbește și Ieremia 31. În cartea Ieremia am comentat destul de mult faptul că aceste profeții se împlinesc plenar cu privire la Israel la vremea sfârșitului. Faptul că Biserica dintre Neamuri alături de rămășița evreiască care L-a recunoscut pe Mesia degustă realitatea Noului Legământ și a darului Sfântului Duh este o mare taină pe care o aflăm de la apostolul Pavel, cel care întregeste revelația veterotestamentară și Cuvântul lui Dumnezeu. Într-adevăr și Petru consideră în Fapte 2 că Rusaliile reprezintă împlinirea profetiei din Ioel. Să ne aducem aminte că acolo era vorba doar de evrei, căci Petru mai târziu va fi surprins de faptul că Domnul dă darul Duhului și peste Neamuri. Și era normal să fie surprins căci Noul Legământ în Ieremia 31 și darul Duhului din Ioel 2 era promis lui Israel și nu Neamurilor! Totuși e clar că profetia din Ioel nu s-a împlinit în mod plenar în Fapte 2. Totuși a fost vorba de o împlinire parțială. A avut loc o reală trezire spirituală în Israel. Acea trezire putea fi pocăința finală din Ioel. Căci dacă tot Israelul recunoștea atunci pe Mesia vremurile minunate din Ioel cap.2b și mia de ani începeau atunci și acolo. Iată cum explică Petru acest lucru:

17. Și acum, fraților, știu că din neștiință ați făcut așa, ca și mai marii voștri.

18. Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor prorocilor Lui: că, adică, Hristosul Său va pătimi.

19. **Pocăiți-vă, dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca** să vi se șteargă păcatele, ***ca să vină de la Domnul vremurile de înviore***

20. și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Isus Hristos,

21. pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.

22. În adevăr, Moise a zis părinților noștri: „Domnul Dumnezeuul vostru vă va ridica dintre frații voștri un Proroc ca mine; pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune.

23. Și oricine nu va asculta de Prorocul acela va fi nimicuit cu desăvârșire din mijlocul norodului.”

24. De asemenea toți prorocii, de la Samuel și ceilalți care au urmat după el și au vorbit, au vestit zilele acestea.

25. Voi sunteți fiii prorocilor și ai legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, când a zis lui Avraam: „**Toate neamurile** pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta.”

26. Dumnezeu, după ce a ridicat pe Robul Său Isus, **L-a trimis mai întâi vouă**, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărâdelegile sale.”

E interesant faptul că Petru introduce și binecuvântarea neamurilor în discursul său. Atunci cum se explică reticența sa de mai târziu de a merge la Corneliu? Petru avea în minte cred binecuvântarea neamurilor din mia de ani după reabilitarea lui Israel. Într-adevăr profețiile nu vorbeau despre cât de mare va fi perioada dintre respingerea lui Mesia și căința față de acesta. Totuși profețiile vorbeau despre o ducere la neamuri a Evangheliei lui Mesia înainte de căința lui Israel (vezi Isaia 49a). Aici era elementul teologic care trebuia clarificat la Petru. Oricum este clar că Petru proclama că dacă Israel recunoștea ca națiune pe Mesia vremurile de înviore începeau atunci și acolo. Și era adevărat. Și pentru a le arăta că este adevărat, și că vremea restaurării bate la ușă Domnul a făcut ca în urma pocăinței rămășiței credincioase a lui Israel profețiile cu privire la vremea restaurării DEJA să înceapă să se împlinescă. Astfel se coboară Duhul Sfânt peste cei care cred, se inaugurează Noul Legământ, au loc multe vindecări miraculoase. Toate acestea, ca și minunile făcute de Isus, au o semnificație teologică și escatologică clară pentru Israel. Pentru un alt popor ar fi însemnat doar o dovadă a unei puteri de sus. Dar pentru Israel era semnul că Împărăția lui Dumnezeu este foarte aproape, că vremea restaurării bate la ușă. În același timp era și un semn clar al mesianității lui Isus. Căci, conform profețiilor, Mesia și nu altcineva avea să aducă acele vremuri de înviore. Acum înțelegem mai bine și Fapte cap.3-4, și de vindecarea acelui olog în Numele lui Isus reprezenta o dovadă atât de puternică în favoarea lui Isus. Nu era vorba doar de o minune ci de împlinirea unor profeții MESIANICE ca cea din Isaia 35:6: *atunci șchiopul va sări ca un cerb...* În lumina acestei profeții, citim cu totul altfel pasajul din Fapte 3:7-9:

7. L-a apucat de mâna dreaptă și l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznele;

8. dintr-o *săritură* a fost în picioare și a început să umble. A intrat cu ei în Templu, umblând, *sărind* și lăudând pe Dumnezeu.

9. Tot norodul l-a văzut umblând și lăudând pe Dumnezeu.

Înțelegem mai bine și de ce credincioșii din Ierusalim își vindeau bunurile și stăteau toți laolaltă. Ei vedeau că mia de ani bate la ușă și sperau în căința finală a lui Israel. Într-adevăr trezirea continua în Israel și chiar mulți dintre preoți se întorceau la credință (vezi Fapte 6:7).

Deci până înainte de Fapte 7 nu putem ști dacă nu are loc chiar acea căință finală a lui Israel. De-abia moartea lui Ștefan și prigoana lui Saul ne va arăta că nu e vorba de căință finală a lui Israel.

De ce Duhul Domnului nu a coborât peste tot Israelul pe muntele Sinai? Pentru că Israel trăia în vremea umbrelor. Duhul putea coborî peste tot poporul doar pe baza unui nou legământ, când toți aveau să cunoască pe Domnul. Or acest nou legământ putea avea loc doar după ispășirea păcatului neispășit de legea leviticală, deci doar după moartea și învierea lui Isus. Ioan ne explică foarte clar că Duhul nu fusese dat căci Isus nu fusese proslăvit (Ioan 7:39). Și în Ioan 13-17 Isus insistă foarte mult pe faptul că Duhul nu va putea coborî decât dacă Isus se va duce la cer. Darul Duhului trebuia întâi câștigat de Mesia. Petru explică astfel:

30. Fiindcă David era proroc și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie,

31. despre învierea lui Hristos a prorocit și a vorbit el, când a zis că sufletul Lui nu va fi lăsat în Locuința morților și trupul Lui nu va vedea putrezirea.

32. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui.

33. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu **și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.**

34. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: „Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea,

35. până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.”

36. Să știe bine, dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.”

Deci Isus Mesia primește de la Tatăl făgăduința Duhului după înviere și apoi El toarnă Duhul peste cei care se întorc la Domnul de la păcatele lor. Petru nu inovează. Profețiile mesianice descriau în mod clar această ordine. Întâi se împlinesc profețiile cu privire la moartea și învierea lui Mesia, și apoi cele cu privire la căința finală a lui Israel și la noul legământ și coborârea Duhului Sfânt. Petru marege mai departe. Nu este doar o problemă de ordine a profețiilor, este și o cauzalitate între cele două. Noul Legământ care include și coborârea Duhului peste Israel are ca fundament faptul că Dumnezeu nu-Și va mai aduce aminte de păcatele lor. Or acest lucru e posibil pentru că Mesia, adevărata Jertfă prefigurată de legea leviticală a făcut în mod desăvârșit ispășirea păcatului. Deci jertfa din Isaia 53 face posibilă revărsarea Duhului din Ioel cap.2. Nici norul slavei nu a coborât în mijlocul lui Israel decât după ce a fost adusă jertfa mielului pascal.

Și poate tocmai din pricina revărsării Duhului peste tot poporul nu mai găsim menționată preoția aronică. Într-adevăr în acele zile va fi schimbată preoția aronică, căci pe de o parte toți

vor cunoaște pe Domnul iar pe de altă parte Marele Preot va fi însuși Mesia, din Iuda, după rânduiala lui Melhisedec. Ne întrebăm când exact anume vor fi aceste Rusalii complete pentru popor evreu? Căci pasajul continuă cu v.30-32 în care ni se spune că vor fi semne în ceruri și pe pământ ÎNAINTE să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. V.30 este o continuare a pasajului precedent sau începerea unui nou pasaj? Este clar că aceste semne în soare și lună vor preceda ziua Domnului. Dar revărsarea Duhului va fi tot înainte de ziua Domnului sau după ziua Domnului? Pocăința lui Israel va preceda ziua Domnului și astfel această zi va fi o zi de pedeapsă pentru neamurile vrăjmașe Israelului dar o zi de mântuire și mare izbăvire pentru Israel. Dificultatea apare din pricina v.28 care ne spune că **DUPĂ ACEEA voi turna Duhul Meu peste orice făptură...** Dacă acest DUPĂ ACEEA, are în vedere toate evenimentele menționate în 2:18-27 atunci ar însemna că revărsarea Duhului va avea loc după pedepsirea vrăjmașilor din Nord și după restaurarea vegetației. Or, pedepsirea vrăjmașului are loc în ziua Domnului. Ar însemna că revărsarea Duhului ar fi după ziua Domnului. Dar v.31 ne sugerează că ar fi înainte. Desigur avem cele două posibilități: revărsarea Duhului are loc după ziua Domnului sau înainte de ziua Domnului. Astfel v.30 ar fi introducerea unui nou pasaj sau continuarea firească a versetelor precedente.

Știm în mod cert că pocăința lui Israel va preceda ziua Domnului. Ne întrebăm dacă revărsarea Duhului nu ar trebui să aibă loc în momentul pocăinței lor? De ce ar fi o perioadă de timp între momentul pocăinței și momentul revărsării Sfântului Duh? În Fapte cap.2 Duhul se revărsă exact în clipa în care acea mulțime de evrei crede că Isus este Mesia. Și pentru că Fapte cap.2 este o împlinire a profeției din Ioel el poate fi considerat o prefigurarea a Marelui Rusalii de la finalul istoriei. Din această perspectivă e logic ca Duhul să coboare peste Israel în momentul pocăinței sale. Atunci acel DUPĂ ACEEA din 2:28 s-ar lega în special de conținutul v.27. După ce Israel va cunoaște că Domnul este în mijlocul lor, Domnul va revărsa Duhul Său peste poporul Său. Dacă lucrurile stau astfel, atunci v.30 este o continuare a versetelor precedente.

În mod evident finalul cap.2 vrea să revină la tema zilei Domnului care va fi detaliată în cap.3. Pasajul ne surprinde. Recunoaștem că nu ne așteptam ca după binecuvântările enumerate în 2:18-29, care au culminat cu revărsarea Duhului discursul să continue cu semnele care anunță venirea zilei Domnului. Profeția ne explică faptul că pocăința lui Israel NU VA OPRI ziua Domnului. Ea tot va veni chiar dacă Israel se va căi. Israel însă va fi izbăvit de pedeapsă. Ziua aceea nu va mai veni peste Israel dar tot va veni peste lume. Ziua Domnului se va transforma în ziua mântuirii pentru Israel, dar va fi o zi a pedepsei pentru neamurile vrăjmașe lui Israel. Această zi va fi anunțată de căința lui Israel și de coborârea Duhului peste Israel. Dar ea va fi anunțată și de semne în ceruri și pe pământ:

- Voi face să se vadă semne în ceruri și pe pământ: sânge, foc și stâlpi de fum; soarele se va preface în întuneric și luna în sânge.

Este un mare har că această zi este anunțată de asemenea semne. Domnul face ca ziua Domnului să fie precedată de asemenea semne șocante tocmai pentru a oferi șansa căinței. Dar cui? Căci Israel s-a căit deja. Mai rămân neamurile. Iată că Domnul vrea să ofere șansa căinței nu doar lui Israel, ci și neamurilor pământului. Și pentru ele ziua pedepsei poate deveni o zi a mântuirii. Semnele din cer și de pe pământ sunt și pentru neamurile care trăiesc în păcat și idolatrie. Și pentru că este vorba de ziua cea mare și înfricoșată, de revenirea în slavă a lui Mesia, nu cred că greșim dacă afirmăm că în v.30-31 nu mai putem vorbi de metafore și hiperbole. Efectiv vor fi semne șocante în ceruri și pe pământ care vor precede ziua pedepsei. Ne aducem din nou aminte de ieșirea din Egipt. Ziua cea înfricoșată a fost atunci urgia a 10-a. Ea a fost o zi a mântuirii pentru Israel dar o zi a pedepsei pentru neamuri. Dar șansa la pocăință au avut-o și Egiptenii. Și înainte de acea zi a avut loc o invazie de lăcuste și apoi soarele s-a întunecat pentru trei zile. Și apoi a venit ziua Domnului. La fel cum invazia de lăcuste nu a fost o metaforă, nici întunecarea soarelui nu a fost o metaforă. Și dacă Domnul a trimis asemenea semne prevestitoare înainte de o zi a unei judecăți istorice, în mod cert va trimite asemenea semne și înainte de marea zi a judecății. E util să ne aducem aminte și alte profeții care anunță astfel de semne înainte de ziua Domnului:

- Înaintea lor se cutremură pământul, se zguduie cerurile, soarele și luna se întunecă, și stelele își pierd strălucirea... mare este ziua Domnului și foarte înfricoșată: cine o poate suferi? (Ioel 2:10-11).
- Voi face să se vadă ***semne în ceruri și pe pământ: sânge, foc, și stâlpi de fum; soarele se va preface în întuneric și luna în sânge***, înainte de a veni **ziua Domnului**... (Ioel 2:30-31)
- Vin grămezi-grămezi în valea judecății, căci **ziua Domnului** este aproape, în valea judecății. ***Soarele și luna se întunecă, și stelele își pierd strălucirea.*** (Ioel 3:14-15)
- 9. Iată, vine **ziua Domnului**, zi fără milă, zi de mânie și urgie aprinsă, care va preface tot pământul în pustiu și va nimici pe toți păcătoșii de pe el. 10. Căci ***stelele cerurilor și Orionul nu vor mai străluci; soarele se va întuneca la răsăritul lui, și luna nu va mai lumina.*** (Isaia 13).
- Când te voi strânge, ***voi acoperi cerurile, și le voi întuneca stelele; voi acoperi soarele cu nori și luna nu-și va mai da lumina ei*** (în contextul judecării Egiptului – Ezechiel 32:7)

Descoperim faptul că dintre toți profeții Ioel este cel care insistă cel mai mult că aceste semne vor precede marea zi a Domnului. Deci alături de evenimentul revărsării Duhului peste tot Israelul iată o altă temă escatologică pe care Ioel o pronunță mai clar decât toți ceilalți profeți. Este interesant să urmărim această temă escatologică și în Noul Testament:

- 16. Ci aceasta este ce a fost spus prin prorocul Ioel:17. „**În zilele de pe urmă**, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii, și bătrânii voștri vor visa vise! 18. Da, chiar și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna, în zilele acelea, din Duhul Meu și vor proroci. 19. Voi face să se arate *semne sus în cer și minuni jos pe pământ, sânge, foc și un vârtej de fum*; 20. *soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge*, înainte ca să vină **ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită**.21. Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” (Fapte 2)
- Îndată după acele zile de necaz, *soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer* și puterile cerurilor vor fi clătinate. ATUNCI **se va arăta în cer semnul Fiului omului**, toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea **pe Fiul Omului venind pe norii cerului** cu putere și cu o mare slavă. (Matei 24:30).
- Dar în zilele acelea, după necazul acesta, *soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer*, și puterile care sunt în ceruri vor fi clătinate. ATUNCI **se va vedea Fiului Omului venind pe nori** cu mare putere și slavă. (Marcu 13:24-26)
- Vor cădea sub ascuțișul săbiei, vor fi luați robi printre toate neamurile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri până se vor împlini vremurile neamurilor. *Vor fi semne în soare, în lună și stele*. Și pe pământ va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor; oamenii își vor da sufletul de groază în așteptarea lucrurilor care se vor întâmpla căci puterile cerurilor vor fi clătinate. ATUNCI **vor vedea pe Fiul Omului venind pe un nor cu putere și slavă mare**. Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele căci izbăvirea voastră se apropie. (Luca 21:24-28).
- 12. Când a rupt Mielul pecetea a șasea, m-am uitat și iată că s-a făcut un mare cutremur de pământ. *Soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sângele,13. și stelele au căzut din cer pe pământ*, cum cad smochinele verzi din pom, când este scuturat de un vânt puternic.14. Cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor.15. Împărații pământului, domnitorii, căpitanii oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților.16. Și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului;17. **căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?**”
- 12. Al patrulea înger a sunat din trâmbiță. Și a fost lovită *a treia parte din soare, și a treia parte din lună, și a treia parte din stele, pentru ca a treia parte din ele să fie întunecată*, ziua să-și piardă a treia parte din lumina ei, și noaptea de asemenea (Apoc.8)

- 10. Al cincilea a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei. Și împărăția fiarei a fost acoperită de întuneric. Oamenii își mușcau limbile de durere. (Apoc.16)

Observații preliminare:

- Petru citează tot pasajul din Ioel până la finalul cap.2 ceea ce întărește interpretarea că v.30 din cap.2 din Ioel continuă pasajul precedent și nu marchează începutul unei noi secțiuni profetice.
- Ioel este cel care alături de întunecarea stelelor, a soarelui și a lunii introduce și semnul stâlpilor de fum care țin de semnele de pe pământ.
- În unele pasaje luna este întunecată ca și soarele și stelele. În altele este **de sânge**, deci probabil de culoare roșu aprins.
- Imaginilor din Ioel cap.2 li se adaugă și expresia: *puterile cerurilor vor fi clătinate*. Această expresie apare în cele trei pasaje din Evangheliile în care Mântuitorul vorbește despre pedepsirea Ierusalimului și vremea sfârșitului. Expresia apare în textele profetice din Vechiul Testament și tot în legătura cu ziua Domnului. Deci Isus nu aduce imagini noi, ci adună laolaltă mai multe imagini profetice care vorbesc despre același eveniment. Clătinarea cerurilor o găsim chiar în Ioel (vezi Ioel 2:10, 3:16). Și nu doar cerul se zguduie, ci și pământul. Imaginea clătinerii cerurilor este făcută celebră de cartea Hagai (vezi Hagai 2:6-9, 2:20-23). Ea are în vedere tot finalul istoriei întunecate când Israel va fi izbăvit și înălțat printre neamuri.

Toți cei trei evangheliști menționează această imagine escatologică din discursul lui Isus. Înseamnă că ea este foarte importantă. Dar de ce? Ea este extrem de importantă din punct de vedere teologic pentru că pune semn de egalitate între ziua Domnului din profeții vechi-testamentari și revenirea în glorie a lui Isus. Deci este evident că Isus se referă aici la a doua Sa venire și tocmai de aceea asociază *venirea Fiului Omului* (ea însăși expresie escatologică consacrată în cartea Daniel) cu semnele escatologice specifice zilei Domnului. Un lucru care mai devine clar este că această revenire a Fiului Omului va avea loc după un mare necaz care va veni peste Israel și Ierusalim. Acest lucru este în armonie cu cartea Ioel, cu cartea Zaharia și cu ceilalți profeți. Noi acum privim pasajul din Matei 24 prin intermediul evenimentului din anul 70 d.H. Dar apostolii priveau profeția prin lentila profețiilor Vechiului Testament. Și acestea erau clare: urâciunea pustiirii va fi pusă în Locul Sfânt, un mare necaz va veni peste Israel și Ierusalim, vor fi semne pe pământ și în cer și va veni ziua Domnului care însă va aduce mântuire pentru rămășița lui Israel care se va căi. Neamurile vor fi pedepsite dar Israel cel risipit va fi strâns de pe tot pământul și adus la Ierusalim. Or, prin această lentilă apostolii nu puteau vedea Matei 24 decât cu privire la vremea sfârșitului. Astfel înțelegem că anul 70 nu a fost decât o judecată istorică care a degustat și împlinit parțial profeția din Matei 24. Anul 70 a însemnat

împlinirea profeției din Matei 24 la fel cum Fapte 2 a însemnat împlinirea profeției din Ioel cap.2. Marele necaz de peste Israel nu a avut loc în anul 70, (după cum Marele Rusalii evreiesc nu a avut loc în Fapte cap.2). El va avea loc la *finalul istoriei* (și desigur ne referim la finalul acestei istorii întunecate în care lumea e condusă de satan – căci istoria omenirii va continua în mia de ani...). În toate cele trei Evanghelii necazul ce se va abate asupra Ierusalimului e explicat prin răzbunarea Domnului față de poporul Său. Cu alte cuvinte explicația este similară, identică celei date de Ieremia înainte de anul 586 d.H. Nu se menționează nimic de desființarea vechiului legământ și înlocuirea sa cu cel nou. Și profeția din Matei 23 (Marcu 13, Luca 21) vizează în primul rând necazul Ierusalimului din vremea sfârșitului și apoi tragedia din anul 70, care reprezintă doar o degustare și împlinire parțială a pedepsei finale. Deci chiar dărâmarea Templului și Ierusalimului de dinainte de revenirea lui Mesia sunt explicate prin păcatul lui Israel și nu prin necesitatea desființării Vechiului Legământ. Dacă Israel îl recunoștea pe Mesia în sec.1 tranziția spre noul legământ se făcea fără distrugerea Ierusalimului și a Templului. Acest lucru ar însemna că îngăduința lui Dumnezeu față de raportarea sinceră a evreilor la vechiului legământ este valabilă și după anul 70 d.H. și chiar până la revenirea lui Mesia în slavă. Anul 70 d.H a fost un mare test pentru Biserică. A rămas Biserica la ce este scris? Sau iar a depășit în interpretare granițele trasate de Dumnezeu? A înțeles Biserica adevărata semnificație a evenimentelor? Dar care ar fi aceasta? Ce ar fi însemnat o raportare matură a bisericii la tragedia din anul 70 d.H?

- Să înțeleagă că este *doar o împlinire parțială* a profeției din Matei 24.
- Să înțeleagă că este vorba de o pedepsire a lui Israel pentru păcatele lui, dar nu este vorba de o abrogare totală a vechiului legământ și nici de anularea îngăduinței divine față de raportarea conștiinței evreiești la vechea revelație.
- Să înțeleagă că este o zi de răzbunare față de Israel dar nu de o lepădare a sa ca popor istoric ales și de înlocuirea sa cu Biserica dintre neamuri.
- Să fie de acord cu judecata lui Dumnezeu și să nu ia apărarea în chip ușuratic femeii vinovate.
- Să nu judece pe cel vinovat, ci să învețe frica de Domnul și să înțeleagă că același final îl va primi și Biserica dacă-și trădează mirele.
- Dar în același timp, în spiritul cărții Plângeri, să plângă împreună cu Dumnezeu pentru suferința poporului care poartă Numele Domnului.

Dar cine a înțeles? Cine a fost alături de inima lui Dumnezeu? Cine a plâns în acele clipe? Este interesant de făcut un studiu cu interpretările bisericii ale evenimentului din anul 70. Din câte am citit până acum, el a fost socotit ca o înfrângere a iudaismului și o victorie a

creștinismului. Până în anul 70 liderii bisericii erau evrei creștini. După anul 70 liderii bisericii vor fi dintre neamuri. Dacă până în anul 70 o principală problemă a Bisericii era tocmai tranziția dificilă de la iudaism la creștinism, după anul 70 se pare că s-a mers spre cealaltă extremă: ruperea totală de iudaism, de soarta evreilor. Deja în primele concilii creștine găsim elemente antisemite care se vor accentua în sânul bisericii pentru a persista chiar la reformatorii protestanți. De-abia în rândul neoprotestanților pare să apară o reîntoarcere către importanța istorică și teologică a poporului evreu. Dar desigur adesea reîntoarcerea derapează către alte extreme. O abordarea echilibrată este foarte rară. Poate că provocarea dată de anul 70 d.H. a fost un test neluat de multe Biserici. Poate că evenimentul inevitabil al rezidirii Templului de la Ierusalim va reprezenta ocazia de a se lua testul de altă dată. Observăm că Dumnezeu lucrează foarte lent în istorie, mai lent decât ar fi estimat vreodată cineva. Creștinii din toate secolele au trăit cu sentimentul iminenței revenirii Domnului. Nimeni nu s-a gândit că aveau să mai dureze mii sau sute de ani din această istorie a umanității decăzute. În sec.XX s-au întâmplat lucruri noi, unice: evreii se întorc în Palestina, se formează statul Israel, Ierusalimul este recucerit. Desigur a apărut din nou în sânul Bisericii sentimentul iminenței revenirii Mielului. Erau semne clare. Și totuși Domnul a continuat să lucreze lent. Mesia nu a venit, dar Israel a continuat să se consolideze ca stat. În lumina acestui trecut lent putem presupune că după ce Templul va fi rezidit, nu se vor întâmpla IMEDIAT evenimentele legate de lucrarea lui anticrist. Se va crea poate din nou o isterie a revenirii Mielului. Dar poate lucrurile vor continua în același ritm lent. Poate că după câțiva ani buni după rezidirea Templului va începe ultima săptămână danielică (acei ultimi 7 ani). Dacă Domnul nu S-a grăbit 2000 de ani, de ce ar face-o la sfârșit? Este posibil ca rezidirea Templului de la Ierusalim să fie unul din cele mai importante evenimente istorice ale secolului XXI. Implicațiile acestui eveniment vor fi șocante iar lumea nu va mai fi aceeași. Cum ne vom raporta la rezidirea Templului din Ierusalim? Iată o provocare pe care nici un credincios nu o va putea ocoli. Răspunsul pe care îl vom da fiecare va arăta cu mare precizie nivelul de maturitate pe care îl avem în Hristos. Va fi un test al discernământului antemergător testului final.

Ultimul verset din Ioel cap.2 insistă că în urma căinței lui Israel ziua Domnului s-a transformat într-o măreață zi a mântuirii pentru poporul ales:

- ATUNCI oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. CĂCI mântuirea va fi pe muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, și între cei rămași pe care-i va chema Domnul.

Versetul nu este ușor de interpretat. Avem un paradox: pe de o parte ORICINE va chema Numele Domnului va fi mântuit, dar pe de altă parte acest lucru este posibil PENTRU CĂ mântuirea va fi pe muntele Sionului. Deci este vorba chiar de ORICINE? Se referă la:

- Oricine dintre evreii de la Ierusalim?
- Oricine dintre evreii de pe tot pământul?

- Oricine dintre toți oamenii de pe pământ?

Privind în lumina contextului din cap.2 și apoi în lumina întregii cărți, mântuirea pare să aibă în vedere poporul evreu. Într-adevăr nici în primele două capitole și nici în cap.3 nu apare în cartea Ioel ideea mântuirii neamurilor. Neamurile vor fi pedepsite. În schimb rămășița lui Israel va fi mântuită. Într-adevăr ori de cât ori apare în cartea Ioel termenul de *mântuire/slavare* el este întotdeauna asociat doar cu Israel și niciodată cu cei dintre neamuri. Versetele 16-17 din cap.3 sunt edificatoare în acest sens:

- Domnul răcnește *din Sion*, glasul Lui răsună *din Ierusalim*, de se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este scăparea *poporului Său* și ocrotirea *copiilor lui Israel*. Și veți ști că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, care locuiește *în Sion, muntele Meu cel sfânt*, și nu vor mai trece străini prin el.

Cât despre neamuri, vom vedea în cap.3 că lor le este rezervată judecata. Deci în lumina cărții Ioel termenul de *oricine* din v.32 s-ar referi mai degrabă la oricine din Israel. Capitolul 3 ne va arăta că mântuirea nu va fi doar pentru evreii rămași la Ierusalim, ci și pentru cei din Diaspora, care vor fi strânși dintre neamuri. La fel cum termenul *orice făptură* din 2:28 se referă la orice făptură din Israel, la fel și termenul *oricine* din 2:32 pare să se refere la oricine din Israel. Cum să interpretăm explicația: *căci mântuirea va fi pe muntele Sionului și la Ierusalim*? Este deci obligatoriu să fii la Ierusalim ca să fii mântuit? Nicidecum, căci și evreii din diaspora vor fi mântuiți. Atunci de ce se dă această explicație? O interpretare ar fi că pasajul are în vedere necazul care se va abate asupra Ierusalimului. Într-adevăr am văzut atât în cap.1 cât și în cap.2 faptul că acțiunea profetică are loc în Ierusalim și lângă Templu. Am discutat deja faptul că adesea în alți profeți ziua Domnului era asociată cu distrugerea Ierusalimului DUPĂ ce țara fusese deja pustiită. Astfel v.32 ar putea fi interpretat astfel: oricine (din cei de la Ierusalim – căci despre ei vorbim!) va chema Numele Domnului va fi mântuit. Iar explicația e firească: *căci mântuirea VA FI pe muntele Sionului CUM a făgăduit Domnul*. Dar când a făgăduit Domnul? Chiar în Ioel cap.1 Domnul a făgăduit celor din Ierusalim că dacă se vor căi și în ultimul ceas Domnul îi va mântui. Deci mântuirea va fi la Ierusalim. Ea este pregătită de Dumnezeu, ea este anunțată și promisă de Dumnezeu. Rămâne doar ca rămășița lui Israel să intre în ea. Și va intra în această mântuire ORICINE va chema Numele Domnului. Indiferent de statutul social sau de mulțimea păcatelor, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Oricine dintre cei mai împietriți și chiar dintre liderii care au condus pe Israel spre rătăcire și pierzare, dacă va chema Numele Domnului va fi mântuit chiar în ultimul ceas. E o mântuire ca cea a tâlharului de pe cruce. În lumina cărții Ioel, tâlharul care s-a căit ar reprezenta rămășița lui Israel iar celălalt tâlhar neamurile ce vor fi pedepsite. Dar izbăvirea este pentru cei rămași. Deci nu vor fi mântuiți toți căci mulți vor fi deja nimiciți de judecată înainte de căința finală a lui Israel. Pedepsa va pustii țara și cetatea. Mulți din Israel vor muri sub judecată. Doar rămășița se va întoarce. Și nu va fi deloc întâmplător faptul că unii vor muri iar alții vor rămâne în viață. Vor rămâne în viață doar cei care se vor întoarce. Și ei se vor întoarce pentru că Domnul îi va alege și-i va chema. Un

nou paradox: oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Totuși vor fi mântuiți doar aceia pe care-i va chema Domnul. Deci înainte ca omul să poată chema Numele Domnului e nevoie ca Domnul să-l cheme. Procesul trezirii și căinței lui Israel va fi inițiat tot de Dumnezeu. Nu va fi o trezire care pur și simplu va izvorî din Israel; căința lui Israel va fi rodul lucrării și chemării lui Yahwe. În Zaharia ni se explică și mai clar:

8. În ziua aceea, Domnul va ocroti pe locuitorii Ierusalimului, așa că cel mai slab dintre ei va fi în ziua aceea ca David; și casa lui David va fi ca Dumnezeu, ca Îngerul Domnului înaintea lor.

9. În ziua aceea, voi căuta să nimicesc toate neamurile care vor veni împotriva Ierusalimului.

10. ***Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns.*** Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic cum plânge cineva pe un întâi născut.

11. În ziua aceea, va fi jale mare în Ierusalim, ca jalea din Hadadrimon, în valea Meghidonului.

12. Țara se va jeli, fiecare familie deosebit: familia casei lui David deosebit, și femeile ei, deosebit; familia casei lui Natan, deosebit, și femeile ei, deosebit;

13. familia casei lui Levi, deosebit, și femeile ei, deosebit; familia lui Șimei, deosebit, și femeile ei, deosebit;

14. toate celelalte familii, fiecare familie, deosebit, și femeile ei, deosebit.

Capitolul 13

1. În ziua aceea, ***se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat și necurăție.***

(Zah.12:8-13:1)

Domnul le va lua măhrama, după cum Iosif și-a dat jos măhrama și le-a arătat fraților săi adevărata sa identitate. Este o conlucrare tainică între revelația divină și liberul arbitru al omului. Domnul îi va zdrobi, ei se vor smeri, Domnul le va lua măhrama și ei se vor căi. Deci chiar chemarea Numelui Domnului nu poate avea loc fără ajutorul și intervenția divină.

Pare destul de logic ce am spus până acum. Dar iată cum folosește Pavel versetul din Ioel în argumentarea sa din Romani 10:

9. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.

10. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire,

11. după cum zice Scriptura: „Oricine crede în El nu va fi dat de rușine.”

12. În adevăr, nu este nicio deosebire *între iudeu și grec*; căci **toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-L cheamă.**

13. **Fiindcă** „*oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.*”

(Romani 10)

La prima vedere Pavel a interpretat altfel acest verset din Ioel. El îl folosește ca argument pentru a argumenta o mântuire universală în care sunt primiți și evreii și grecii (neamurile). Dar există o posibilitate ca acest verset să fie aplicat în sensul vizat de apostol chiar dacă el s-ar referi în special la evrei. Pentru a înțelege această posibilitate trebuie să înțelegem din Romani cap.9 cum Pavel folosește un citat din Osea pentru a argumenta ideea mântuirii neamurilor:

24. Astfel, El ne-a chemat nu numai dintre iudei, ci și dintre Neamuri,

25. după cum zice în Osea: „*Voi numi „popor al Meu” pe cel ce nu era poporul Meu și „preaiubită” pe cea care nu era preaiubită.*”

26. Și acolo unde li se zicea: „Voi nu sunteți poporul Meu”, vor fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu.”

27. Isaia, de altă parte, strigă cu privire la Israel: „Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai rămășița va fi mântuită.

28. Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ Cuvântul Lui.”

29. Și, cum zisese Isaia mai înainte: „Dacă nu ne-ar fi lăsat Domnul Savaot o sămânță, am fi ajuns ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora.”

Dar în Osea cap.1 este în mod clar vorba de reprimirea în relație a poporului Israel și nu de mântuirea neamurilor. De ce Pavel aduce acest citat ca argument pentru ideea că și neamurile sunt incluse în planul de mântuire al lui Dumnezeu? În cele din urmă sunt alte locuri din Vechiul Testament (și în special în cartea Isaia) unde se vorbește explicit și clar despre mântuirea neamurilor. De ce alege tocmai acest citat din Osea? Osea vorbește despre reprimirea în relație cu Yahwe a poporului Său care a fost lepădat din relație cu El. Ce relevanță are acest lucru pentru mântuirea neamurilor? Una foarte mare. Israel lepădat din relație este mai vinovat și mai împietrit decât neamurile idolatre. Neamurile au moștenit idolatria de la părinții lor și au respins revelația generală a lui Dumnezeu. Dar Israel a fost răscumpărat, a primit revelația specială a lui Dumnezeu, a gustat profund adevărul, a intrat în legământ de căsătorie cu Yahwe. Apoi însă a comis adulter și s-a cufundat în păcat mai mult decât neamurile idolatre care niciodată nu dăduseră cu piciorul unei asemenea șanse. Din această perspectivă întrebarea mai dificilă nu este dacă neamurile au șansă la mântuire, ci dacă Israelul curvar, împietrit și lepădat mai are șansă la mântuire? După respingerea lui Mesia și răstignirea Fiului lui Dumnezeu, răspunsul la această

întrebare devine și mai complicat. Dar răspunsul este în favoarea lui Israel: da, Israelul lepădat va fi reprimat în relația cu Yahwe, da, chiar oricine din apostatul Ierusalim va chema Numele Domnului va fi mântuit! Raționamentul paulin pare a fi: dacă ORICINE din Ierusalimul apostat poate fi mântuit, atunci ORICINE de pe pământ poate fi mântuit. Iată cum particularul devine universal. Iată cum o promisiune exclusivistă a mântuirii devine garanția mântuirii potențiale a lumii întregi. Israel nu este ales dintre popoare pentru ca Domnul să arate popoarelor cum răsplătește pe cel mai merituos dintre popoare. Dimpotrivă, el este ales pentru a arăta neamurilor ce mare har revarsă Domnul peste cel mai vinovat dintre popoare, DACĂ acesta cheamă Numele Său. Mântuirea finală a lui Israel va fi de fapt o dovadă fără tăgadă că Domnul vrea și poate mântui orice popor. Dacă Israel a fost mântuit, atunci ORICINE poate fi mântuit! Mântuirea de care va beneficia Israelul nu va face pe neamuri să spună: a, mântuirea e doar pentru poporul ales. Dimpotrivă, va atrage neamurile către acest Dumnezeu plin de îndurare pentru ORICINE îl cheamă. Acest fapt este confirmat de multe profeții. Amintim doar profeția din Ieremia 33:6-9:

6. „Iată, îi voi da vindecare și sănătate, îi voi vindeca și le voi deschide un izvor bogat în pace și credincioșie.

7. Voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda și pe prinșii de război ai lui Israel și-i voi așeza iarăși ca odinioară.

8. Îi voi curăța de toate nelegiurile pe care le-au săvârșit împotriva Mea, le voi ierta toate nelegiurile prin care M-au supărat și prin care s-au răzvrătit împotriva Mea.

9. Cetatea aceasta va fi pentru Mine o pricină de laudă și de slavă printre toate neamurile pământului. Ele vor afla tot binele pe care li-l voi face, vor rămâne mirate și uimite de toată fericirea și de toată propășirea pe care le-o voi da.”

E absolut ingenios modul în care Pavel folosește pasaje din Scriptură care promit mântuire lui Israel pentru a argumenta includerea neamurilor în planul de mântuire al marelui Creator. Căința tâlharului Israel va face și pe al doilea tâlhar să se căiască.